

Maksymilian Lenkiewicz

Z karty żałobnej

Palestra 8/3(75), 61-62

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z KARTY ŻAŁOBNEJ

W dniu 11 grudnia 1963 r. zmarł w Łodzi wybitny obrońca i działacz społeczny adwokat Antoni Konopka.

Urodzony w r. 1900, już jako uczeń związał się z kółkami socjalistycznymi, by w 17 roku życia przystąpić do PPS Lewicy, a następnie — poprzez KPRP i KPP — zostać członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Studiował na uniwersytetach w Warszawie, Krakowie i Wilnie prawo, ekonomię i nauki społeczne. Ukończywszy studia prawne w roku 1926, aplikuje na terenie okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, po czym, po egzaminie sędziowskim, otrzymuje nominację na asesora. Rezygnuje jednak z pracy w sądownictwie, aby poprzez rozpoczętą aplikację adwokacką (w kancelariach adwokatów Korala i Hartmana w Warszawie) przystąpić potem w roku 1931 do żywej działalności obrończej w kręgu Teodora Duracza.

Konopka występował w charakterze obrońcy we wszystkich większych procesach politycznych. Świetny mówca i doskonały znawca procedury karnej, stawał się w każdym procesie ośrodkiem polemiki z prokuratorem i przewodniczącym sądu, odnosząc w wielu sprawach zwycięstwo. Niejednokrotnie przemówienia jego doprowadzały do przełamania nacisku wywieranego na sąd ze strony oskarżyciela i w rezultacie sąd uniewinniał oskarżonego lub stosował kary łagodniejsze.

Jako działacz społeczny MOPR udzielał moralnego i materialnego poparcia rodzinom uwieczonych komunistów.

Nie uniknął jednak i sam prześladowań. Więziony był w Pułtusk, Łowiczu, Koronowie i Warszawie. Dwukrotnie też (w roku 1921 i 1939) stawał przed sądem jako oskarżony o działalność komunistyczną.

Jako żołnierz Batalionów Chłopskich, a następnie jako oficer oświatowy stał się propagatorem głoszonych przez całe życie idei.

Po wyzwoleniu obejmuje kolejno stanowiska wicedyrektora Biura Kontroli Państwa przy Prezydium KRN, członka Polskiej Misji Wojskowej w Berlinie, następnie profesora ekonomii społecznej na Politechnice Śląskiej, wreszcie kierownika katedry ekonomii politycznej Uniwersytetu Łódzkiego.

Przez cały ten okres nie przestawał być adwokatem, obrońcą w sprawach karnych.

Zmarły wykonywał swój zawód początkowo indywidualnie, a następnie w zespole adwokackim na terenie Łodzi. Zawsze koleżeński, udzielał chętnie rady młodszym kolegom.

Za swe duże zasługi odznaczony był Orderem Sztandaru Pracy II Klasy, wieloma odznaczeniami bojowymi, Odznaką Honorową m. Łodzi oraz innymi.

W Zmarłym społeczeństwo straciło zasłużonego działacza, adwokatura — wybitnego prawnika i obrońcę, młodzież akademicka — niestrudzonego wychowawcę.

Maksymilian Lenkiewicz

*

Dnia 6 stycznia 1964 roku zmarł w Warszawie adwokat dr Joachim Markowicz.

Zmarły urodził się 25. II. 1898 roku w Częstochowie, gdzie ukończył szkołę średnią. Studia prawnicze odbył na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, a w roku 1931 wpisany został na listę adwokatów w Częstochowie.

Nawiązując do pięknej tradycji polskiej palestry, Joachim Markowicz wyróżnił się w okresie przedwojennym jako obrońca polityczny. Każdy prześladowany człowiek znajdował w jego kancelarii w Częstochowie pełne zrozumienie i pomoc. W roku 1938, gdy zorganizowany został w Częstochowie oddział Ligi Obrony Praw Człowieka, Zmarły został jego sekretarzem.

Po wojnie Joachim Markowicz pracował początkowo w organach wymiaru sprawiedliwości, gdzie służył przykładem dla innych, dla swojej wiedzy, prawości i doświadczenia.

Pod koniec życia powrócił do swego ukochanego zawodu i dopóki mu sił starczyło, wykonywał z godnością — otoczony powszechnym szacunkiem — trudne obowiązki obrońcy. Miłość człowieka, współczucie dla jego doli — oto najbardziej charakterystyczne cechy jego osobowości. Z tych właśnie względów poświęcił się zawodowi obrońcy i powołanie swoje pełnił z odwagą i ogromną sumiennością, wspartą wszechstronną i głęboką wiedzą.

W przemówieniach sądowych, wygłaszanych zawsze w pięknej formie, dawał przykład sumiennej i niezawisłej obrony.

Adwokatura straciła w Zmarłym znakomitego obrońcę, wybitnego i żarliwego mówcę sądowego, prawnego i szlachetnego człowieka.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ZWOLNIENIE CUDZOZIEMCA DEWIZOWEGO OD OBOWIĄZKU ZAPŁATY WYNAGRODZENIA ADWOKACKIEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20. XII. 1963 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 3 u. o u.a., w celu skoordynowania działalności wojewódzkich rad adwokackich w sprawie zwolnienia klientów od obowiązku zapłaty wynagrodzenia, wyjaśnia, co następuje: